

Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PRELOŽIL HUGO KOSTERKA

DÍL I.

Pokračování.

Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.

V této Nicolině svatyni stáli její šáci stolek a přehraza s knihami a v koutku nízké pohodlné pohovky, zastrčené do rohu pokojíčku, odpočívala často nedotknutá její loutna, k níž ona zpívala v prvním svém mládí veselé zpěvy, které od té doby ponechávala již na rtech odumřelých.

Jestli nyní někdy zpívala, stalo se to jistě jen tenkrát, když jí o to Georg srdce prosil, a neb tehdy, když ona jsou samotna na skále svatojanské, co Letsler sedával venku na moři ve svém rybářském člunu, cítila nutnost známými to ny uhlétkati srdce.

Když byl Georg sám, bylo jeho potěšením sedět u matky v pokojíku a probírat úkol, který mu otec uložil, neboť ačkoli Letsler žil uzavřeně do sebe, nemeškal přece někdy řídit a uspořádat učení Georgova a mnohdy, ovšem tohle mnohem hlíději, hovorem objasnit a zúšlechtit jeho schopnost chápání.

Ačkoli nyní byl Georg ve věku dosti pokročilém, že znaje dobře rozmar otce, uměl dostatečně si vážit těchto cvil, které ostatně nikdy nevyvymizely z jeho paměti, měla proň přece prostá pravda, umírněná rada pronesená ústy matčinými nekonečně větší cenu a jeho čilá, neklidná mysl byla by velmi bývala roztržitou, kdyby její rozmluva nedovedla ho upoutat.

Tak tomu bylo zrovna tohoto večera, kdy on uložil své knihy a byv po dvakrát upomenut, aby vyndal schránku s rýsováním, jímž se zaměstnával za dozoru Nicolina, ples to toužebně hleděl ke dveřím.

„Co je s tebou, milý Georgu — což tě netěší být u matky?“

„Kdež pak, to mám vždycky těšit, ale vši co, musím jít ven chytat ryby s Karolem!“

„Snad nezstareš tam přes noc milé dítě!“

„Nevim, kdy budeme hotovi — podle toho, jak mnoho práce budeme mít.“

„Ale dráhý Georgu, což nejsi dosti na moři, když provázíš otce Eliase a Karola na dálekové plavby, proč pak chceš ustátně jen v zátě v vody a brouzdat se v ní?“

„Ach, dráhá máti, jsem na vodě jako doma a potom se mi zdá, že třeba ty dlouhé plavby jsou zábavná a já vidím na nich leccos nového, přece neznámají nic u srovnání s malými výjezdými, které podnikám s Karolem o své víře, neboť na nich vidíme volný život a není tam tak nudno, jako když starý Elias sedí u kormidla.“

„Nuže, jaké jsou to vlastně plavby — ptec je jisto, že při nich vždycky nejedná o lov makrel? V noci, kdy, jak víš, oteč často z nedostatku spánku vychází ven a kdy se mnohdy plížím za ním, abych se přesvědčila, co dělá, pozoruj nejednou, že „Volnoplavec“ aneb česem též jiný menší člun řezný Karolem plíživě se blíží k městku — nevšiml jsi si toho též, milé dítě!“

„Jak bych si nevšiml, vždyť jsem se jich sčítal mlouhou noc.“ odvětil Georg a triumfující záblesk vyskočil z jeho očí.

„Ty — a já jsem se pokaždě domnívala, že ležíš ve své posteli?“

„Ano, hezky jsem tam ležel. Avšak ani bys, máti, neuvěřila, jak těše jsem jel a veslem měl těsinnami a úskalím a jak jsem od té doby silný!“

„Silný — jak to myslíš?“

„Myslím, že nemohu být slabým ve svalstvu, kdo nosí balíky, někdy unáší, někdy věští. A plížit se po písku tak těše, že se ani lečka nemůže plížit ležeběji a hledat nejlepší chůze buď v slajch, buď v dělách — ach, tohle vše je mnohem silnější, než si kdo představuje.“ Avšak musel být velká tma a šumění, až to světlé kol ul, jinak nemohl se hezkat.

„Než, dráhé dítě, nechápu to, jak správně včas — zde bere Karol nějakou práci a co oň obstará.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Nu, někdy přijde jiný člun, který zboží zase převeze, když jme je byli kousek sami dopravili. Někdy je zakopáváme, nejraději do velkých hrnců, na ož se hodí nějaký kámen jako poklička, někdy však na jiná místa, o nichž se nesmím zmínit. Někdy též je zdíváme k některému kupci a prodáváme jim do krámu ono zboží.“

„Nemyslíš však, Georgu, že tyto tajné cesty obsahují něco nedovoleného — rci mně, nejsi sám toho názoru?“

Georg vtáčil se nerozhodně, nevěda, co má odpovědět.

„Nejsem si úplně v tom jist, ačkoli vlastně sám nevím, co zle ho by v tom bylo.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Ne, pokud znám, také neví a Karolus měl sám řekl, když jsem ho první doprovázel, že by se tak o cesty nikdy nedělaly, kdyby on sám jsou samotna na skále svatojanské, co Letsler sedával venku na moři ve svém rybářském člunu, cítila nutnost známými to ny uhlétkati srdce.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Ne, pokud znám, také neví a Karolus měl sám řekl, když jsem ho první doprovázel, že by se tak o cesty nikdy nedělaly, kdyby on sám jsou samotna na skále svatojanské, co Letsler sedával venku na moři ve svém rybářském člunu, cítila nutnost známými to ny uhlétkati srdce.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Vidělo-li se modré moře ohraničené velkými skupinami hor a po seté nesčetnými ostrůvky, kde se vlny valily mezi červené uhlaezným kamením, viděla-li se mřstý nějaká loď s napjatými plachtami, jak se žene před větrným vánkem po pěšici se dráze, co vysoko nad jejími stěžími kružíli v širokých kruzích mořští ptáci a viděla-li se konečně krásná žena, jak sedí skloněna u tohoto okna, do jehož se lených listů se její zlaté vlasy chvílemi zaplétaly — tu skutečně se zdálo, jakoby před námi byla jedna z oněch komůrek z pohádky, v níž paní uzavřená a denně pohližující na moře očekává okamžik svého osvobození.“

„Jaké je to mazlení s hochem!“ zvolal, nikoliv ovšem drsně, avšak přece nikoliv příliš mírně a vstu poval při tom do pokojíku manželčina.

„Slyšel jsi, ož běží, můj dobrý Bernharde. Doufám, že tě z té schválnosti, co jsem teklia Georgovi!“ pravila Nicolina.

„Právě naopak! Pro mladíka, který má být vychován v sivotu, hledat si výživu na moři, nesluší se podobně obmezování; žádné zhyčkávaní a proto, milá Nicolino, aech je tu klidně Georgu navykati bouři než sluncečalm i svitu; nauči se alespoň více z prvního než z posledního.“

Nicolina uměla již od dávné doby si vážit vlivu plavby, jak její manžel u ní používal, a tak v tomto případě považovala se nic méně za oprávněnou mít též své vlastní mínění. A proto otvářila se skromně namítnouti:

„Myslím, že není příliš pro spěšno pro Georgu býti průvodčím Karolovým na jeho nočních dobrodružstvích a proto mám za to, že by bylo takřka štěstím Georgovým, kdyby nedostal k tomu svolení.“

„Tak mně tedy teklia, v čem spočívá ona nebezpečí, která zde tuší? Neboť že Georg může jít venku v jakémkoliv počasí, vši už dávno.“

„Bohužel, milý Bernharde, vím to příliš dobře, avšak na to o sážku nemohu odpovědět jinak, lež že dříveji svému tuší.“

„Které též však často zklamalo, dříveji tedy ve mně, kterýž mámi životní zkušenosti a kterýž tímto je, že co Karolus na těch cestách podniká, nezakládá se v ničem jiném lež v tom, že vyměňuje jedno zboží za druhé — nemohu ti to obšírněji vykládat, ptečváž bys mně nepochopila, lež po dlouhém pojednání, které, jak víš, nemávám, avšak buď přesvědčena, že Karolus nepodniká ničeho na svůj účet, aniž dostává nějaké peněžní odměny jinak, lež dle počitvého dohodnutí s kupci, jimž dováží jejich zboží.“

Tohle vše, co sice nepostrádovalo pravdy a co se pohodlně mohlo říci i před jinými než Nicolinou, ovšem jí neupokojilo, avšak přece vzdubilo v ní důvěru, že manžel její zádo to lépe a především, že si toho nedovoli, kdyby v tom bylo něco, co by poškořilo morální náhledy Georgovy.

Toho večera zůstal však Georg sám ze sebe doma, neb až mlád byl a stěží chápal vřstoviti, byl nicméně velmi tím trápěn, že jeho něžná matka nešla u otce svou hlasu, tak že on, i když to vlastně nestačilo vyplnit její přání, nic méně to učinil z toho důvodu, aby otci ukázal, jak si jí váží.

Těž Letsler vyhovl v tomto okamžiku něžnosti často nabývající vřstoviti k manželce, kterou nejen trápil, nýbrž současně zbožňoval. Pohladil Georga po vlasech a řekl mu s neobyčejnou srdečností:

„Líbí se mi, že jsi zůstal doma, milý hochu, a byl bych velmi rád, kdyby jsi se tím chvilu přivlekl k dělu, že byl jeden z oněch smutných, bouřlivých a nepřítelů svých večer, kdy západní větry buřící po pobřeží a činné nesčetné škod.“

Malá korouhvička před domem — křepala protiř